

LAINLAADINNALLINEN HUMBUIKI

ARHAILLAAN on käynnissä kaikenlainen vaaliagitatsioni ja työläisille esitetään tavattomasti paljon kaikkea hyvää, jota eri virkoihin valitut "edustajat" lupautuvat tekemään siinä tapauksessa, että tulevat valituiksi kyseessä olevaan virkaan.

Ihan varmasti väitetään, ei ainoastaan virkapaikkoja kärkeväin ja valtuuden taholta, mutta yhtä hyvin n. k. vallankumouksellisten "työläisjohtajainkin" puolesta, että ainoa ja pätevin keino tehdä korjauksia, parannuksia ja muutoksia oleviin oloihin — on osaaotto lainlaadinnalliseen työhön ja käyttämällä vaaliuurnaa. Toisella tilalla on taloudellinen voima, jota vasta tulee käyttää äärimmäisessä tapauksessa — nimittäin, jos ei lainlaadinnallinen toiminta liiku toivottuun suuntaan.

Ja ne, jotka kieltävät vaaliuurnan pätevyyden — kieltävät myöskin vallankumouksen, vieläpä YHTEISKUNNALLISEN VALLANKUMOUKSENKIN. Niin väitetään.

Mutta näin juhlallisella hetkellä, kuin vaaliagitati-oni-aattona, on viisainta tarkistaa näitten väitteitten pätevyyttä. —

Kun muistamme, että nykyisellä taloudellisella kehityskaudella ei virkaan valittu henkilö ole valitsijainsa palvelija, eikä käskyläinen, vaan virkaan astuessaan muuttuu itsevaltaiseksi viranhoitajaksi, johon ei pysty takaisinkutsut, niin selvinnee meille mitenkä vähän virkaansa valitun tarvitsee muistaa "heikoimmalla hetkellään", vaalipuheita pitäessään, tekemiä lupauksiansa. Kun tiedämme että parhainkaan nero ei voi yksin, eikä ilman taloudellista mahtia, panna käytäntöön mitään muutoksia, jotka olisivat jostain merkityksestä, niin jää meille koko selväksi, mitenkä kykenemätöin on rehellisinkin virkailija täyttämään "heikoimmalla hetkellään" tekemiä lupauksiaan.

Itsevaltainen virkailija, joka edustaa porvarillista talousmahtia, saa aina riittävästi tukea tuomiolaitoksilta ja muilta — vanhoilta ja uusilta isänniltään, jottei valitsijat voi häntä takaisinkutsua virastansa. Tällainen itsevaltiias löytää aina virkansa ohella huomattavia sivutuloloja, joten hänen ei tarvitse kuunnella valitsijoitansa, eikä saakkaan sitä tehdä. Lupa-ukset menevät lupauksina, joita ei "nyt vielä voi täyttää, vaan ehkä seuraavalla virkakaudella". Ja valitsijat unhoittavat lupauksetkin. Niin käytäntö on meille opettanut.

Kun teolliset olot ja suurkapitalistit hallitsevat tuotantoa ja samalla myöskin ihmisten elämää tavaramarkkinoilla, niin parhainkaan mies ei voi niitä muuttaa, eikä siirtää valitsijoitensa hyödyksi, joten siis hänenkin lupauksensa kutistuvat vain lupauksiin ja jällelle jää — EI MITÄÄN. Lukemattomia seikkoja voisi esittää väitteeksi, että ottaa sukupolvina, ennekuin saataisiin riittävä enemmistö "hyviä miehiä", muuttamaan tuotanto- ja jakolaitokset valitsijain kä-

siin ja sittenkin täytyisi turvautua suoranaisesti oleviin tekijöihin ennenkuin muutos tulisi lopulliseksi ja käytäntöön.

Siis vaalien aikana tehdyt lupaukset elättävät vain virkaan valittua — mutta ei valitsijoita.

Että lainlaadinnallinen menettely on ainoa keino esim. yhteiskunnallisen vallankumouksen tekoon, ei myöskään ole pätevä väite. Ja jos se ei ole pätevä, niin mikä tai mitkä sitten ovat ne syyt, joiden perusteella työläisten tulisi tuhata aikansa ja osan palkastaan vaalipuhailuun. Eikö sellainen olisi tarpeellista rasitusta ruumiillisesti, henkisesti ja kukkollisesti. Eikö jokin pätevämpi toiminta olisi ansiokkaampi suorittaa. Esim., jos huoneusto on vuokrattu käytettäväksi rukousten pidolle, ei sillä kertaa siellä ole tilaa tanssijoille. Jos autolla mennään viinaa hakemaan, niin ei sillä samalla kertaa haeta kielto-akivirkailijaa. Jos aivostomme keskitetään vaalipuhailuun ja rahamme tuhataan samaan tarkoitukseen, niin kuinka silloin aikamme ja niukat varamme riittäisi, esim. teollisuusunionismin edistämiseksi. Emme voi aina tappaa kahta kärpää yhdellä yönillä. Ja edistäessämme yhteiskunnallisia asioita, on meillä käytettävänä perin rajoitettu aika ja varat.

Mutta kummallisemmaksi ja mutkallisemmaksi muuttuu asia itse käytännöllisessä lainlaadinnassa ja laadittujen lakien noudattamisessa.

Ottaaksemme Yhdysvallat esimerkiksi, koska se on maa, jossa meidän juuri tulee työskennellä olemme parantamiseksi, niin me löydämme mieltäkiinnittäviä seikkoja. Otaksumalla, että me otamme vaaleihin osaa ja harrastamme lainlaadinnan seuraamista, sekä samalla kuljeskelemme työvoimaamme kaupalla valtiosta toiseen, niin me varmasti huomaamme, että pian olisimme kietoutuneet lainlaadinnallisiin lankoihin niin jotta vihdoin uupuisimme sinne — kuten me nyt jo huomaamme useista entisistä innokkaista sosialisteista ja poliittisten puolueitten vaihtajista. Meidän tulisi seurata vuosittain noin 50,000 lakiesitystä, joita eri valtioitten lainlaadittajat esittävät hyväksyttäväksi. Onneksi kuitenkin ei niistä tule hyväksytyiksi kuin noin 12,000 vuodessa. Ja kun lisäämme noin 18,000 kongressin lakiesitystä, joista tavallisesti tulee hyväksytyiksi vain 500, niin on siinä vuodeksi mietiskelemistä — ja ennen kaikkea lakien noudattamista, ettei tarvitse lakien rikkomisesta linnassa istuskella. Ja kun tähän lisäämme kaupunkien ja kyläkuntien säädökset ja ohjeet, niin ei meille jää sanottavastikaan aikaa työmaasääntöjen tuntemiselle.

Ovatko kyseessä olevat lait sitten tarpeellisia työläiselle, tai ei, on toinen kysymys, johon vastataan — ei. Mutta kun me kerran antaudumme lainlaadintaan, niin tietysti on meidän silloin myöskin sitä seurattava ja ei olla niiden sisällöistä tietämättömiä, olkootpa ne sitten tarpeellisia tai ei. Mitenkä me muu-

ten niitä voitaisiin muuttaa ja parannella, jos emme tuntisi niitä. Silloinhan me tulisimme naurettavaksi ja emme voisi sillä ammattialalla työskennellä. Meillä ei olisi ammattitaitoa, kuten meillä se on työmaalla. Me kyllä tunnemme 8 "penin" naulan, 40 numeron langan, eroitamme kauran ohrasta ja vesimaalin öljymaalista, sillä meillä on elatuksemme hankinnassa ollut yhteyttä näitten seikkojen kanssa, mutta ei lainlaadinnan.

Ja oikeastaan me emme perustakaan kuinka suurta tullia pitää maksaa jalokivistä, tai shampanja-viinistä, elikä saako Henry Ford, Morgan tai Rockefeller omistaa ja rikastua Floridassa olevasta suomaasta. Sitä vähemmän meitä liikuttaa, onko armeijan housut mustat tai harmaat ja onko kenraalin tukka lyhkänen tai pitkä — vaan meitä liikuttaa ja me suuremme huomisesta leivästämmä. Jos me olemme juuri menettäneet työpaikkamme, me illalla maatamennessä siunaamme itsemme ajatuksella tulevasta työpaikastamme ja aamulla teemme samoja ennen ylösnousuamme, jos emme satu nukkumaan liian myöhään. Me olemme kaikella "sisällä" työmaasioissa ja toisella tilalla me muistelemme muita asioita ja hyvin harvoin välitämme laista. Meidän sielussamme on ensitilalla jokapäiväinen leipämme ja työmaamme — niin miksikä erume siis ohjaa taistelummekin ensitilassa työmaalle, koska kuitenkin me sitä lopullisesti tulemme käyttämään, jos rauhallinen lainlaadinta ei ole liikkunut toivottuun suuntaan. Miksi mennä etemmäksi kalaan? Miksi emme käytä heti alussa pakottavia ja suoranaisia voimiamme ja jätä lainlaadinnallinen uhkailu ja härnäily syrjään. Miksi tulee laatia laki syötiksi ja sanoa: "Jos ette noudata sitä, niin me lakkoudumme, käytämme sotaväkeä ja taloudellista voimaamme ....." Miksi ei tuottajain ja jakajain neuvosto sano: "Me tuotamme tuotteita tällaisen ohjelman perusteella ja jaamme ne näin....." Miksi mennä union kokouksesta lainlaatijakuntaan ja sieltä takaisin union kokoukseen; eikö olisi viisainta pysyä union kokouksessa ja päättää asia valmiiksi siellä, niiden kanssa, jotka sen myöskin pystyvät käyttännössä toteuttamaan. Eikö asia ole selvä. Vai puuttuuko rohkeutta ottaa vastaan uutta ja käytännöllistä koneistoa, vanhan totutun romuröykkiön tilalle?

Nyt jos me myönnämme, että lainlaadinnallinen menettely on mutkaista ja paljon aikaa sekä vaivaa kysyvää työtä, aina vaalipuuhista lainkäytäntöön saattamiseen asti, niin emme suinkaan ihmettele, vaikka kymmeniä poikiamme lepääkin toivottomuuden patjoilla. He huokailevat: "Emme ole mihinkään päässeet — ei maksa vaivaa yrittää". He ovat oikeassa. Lainlaadinta johtaa vankilaan, mutta ei ulos palkkaorjuudesta. Ja jos nyt nämä entiset innokkaat toverit kieltäytyvät toiminnasta, ei heitä voi syyttää vastavallankumouksellisiksi, sillä sitä he eivät ole. He ovat uupuneet lailliseen etsiskelyyn. Nyt toimettomina ollessaan he kieltävät vaalijuurnan pätevyuden — mutta samalla he kaipaavat yhteiskunnallista vallankumousta, jota eivät saavuttaneetkaan aikaisemman toimintansa vieraille uomille joh-

taessaan. Lainlaadinta oli heille vierasta — työmaatoiminta liian likeistä, jotta eivät sitä kyenneet näkemään.

Siis, välttääkseen niin henkistä kuin ruumiillista itsemurhaa, tulisi työläisten tarkistaa lainlaadinnallisen turhuuden ja teollisuusunionismin välisiä eroavaisuuksia. Ottaa käytäntöön tuttu ja suoranainen tie vapauteen, eikä itseänsä uuvuttaa vierailta vaalipuuhilla. Taloudellinen mahti liikuttelee valtiollisia voimia, sillä valtio on heijastusta tuotannollisesta elämästä. Noin kuuluu taloustieteilijäin tunnuslause.

I. O. P.

JOSPA SURU AUTTAISI

Kirj. U n t a m o.

**Työläisveljeni, siskoni, niin monet,
Kyynelin surujaan vaikeroi — ja monet
povet**

Huokaa tuskaa, valitusta mustaa.....

Niin orjajoukon tään suru painaa pään

Ja kuoloon ennaikaiseen ennättää.

* * *

**Jospa huokaus kasvaisi leiväksi
ja kyynele voiksi ja viiniksi,**

Jos suru mun suojani rakentais,

Jos valitus eloni kaunistais,

Jos murheella luokkani orjuus vain

Poistettais ja kyynelin onnelaan astuttais;

Niin tottavie, mun kyynel' tie

Se koskena kuohuis ja taakka tuskain —

— Ma Joppina tuhkassa istuisin

Ja ruoskalla luitani hakkaisin.....!

* * *

**Työläisveljeni, siskoni; suru sellainen syn-
tiä on,**

Mi' jäytää mieltä ja miehuutta.

Se suru on perintö kohtuuton,

Orjan oppi — armo — kunnoton ...

* * *

**Mutta mieltä rohkeaa, min' kone kas-
vattaa,**

Teräs-tahtoa mi' orjuudessa karkeaa,

Kättä vakavaa ja aivostoa, harkintaa,

Kas silloin vaikerrus ja arkuus

Orjan tuntematon on; sen tilan ottaa

Työn voima, luokkavallan herruus!